

Sygn. akt VII U 605/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 stycznia 2021r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący: sędzia Agnieszka Stachurska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 25 stycznia 2021r. w Warszawie

sprawy J. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o wypłatę emerytury

na skutek odwołania J. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 21 kwietnia 2020 roku, znak: (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że stwierdza, że emerytura przyznana J. K. nie podlega zawieszeniu.

sędzia Agnieszka Stachurska

UZASADNIENIE

W dniu 30 kwietnia 2020r. J. K. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 21 kwietnia 2020r., znak: (...), przyznającej prawo do emerytury od 1 marca 2020r. i jednocześnie zawieszającej jej wypłatę z uwagi na zbieg z prawem do emerytury wypłacanej przez Wojskowe Biuro Emerytalne.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony wyjaśnił, że służbę wojskową rozpoczął w dniu 25 października 1968r. i po 29 latach jej trwania, zaczął pobierać świadczenie emerytalne na podstawie ustawy o zabezpieczeniu emerytalnym żołnierzy i ich rodzin. Podkreślił, że po zakończeniu służby wojskowej kontynuował aktywność zawodową, jako pracownik cywilny wojska na różnych stanowiskach służbowych, a od otrzymywanego wynagrodzenia były odprowadzane należne składki na ubezpieczenia społeczne, co jednak nie miało przełożenia na wzrost wysokości emerytury wojskowej. Powyższa sytuacja, zdaniem ubezpieczonego, jest mniej korzystna niż sytuacja żołnierza, który zakończył służbę wojskową po 1999r., gdyż w takim przypadku dalsza aktywność zawodowa po przejściu na wojskowe świadczenie emerytalne umożliwi nabycie prawa do emerytury z FUS. W tym też kontekście zakaz wypłaty emerytury z FUS, określony w art. 95 ustawy o emeryturach i rentach, rażąco narusza art. 32 Konstytucji RP, gdyż różnicuje sytuację prawną emerytów mundurowych, ale również emerytów cywilnych i wojskowych. W końcowej części odwołania ubezpieczony wystąpił więc o zmianę zaskarżonej decyzji i podjęcie wypłaty zawieszonego świadczenia emerytalnego, obliczonego przez ZUS w wysokości 1.303,45 zł, którego termin płatności przypada na 1 dzień każdego miesiąca kalendarzowego (odwołanie z dnia 30 kwietnia 2020r., k. 3 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., a uzasadniając swe stanowisko wyjaśnił, że w zaskarżonej decyzji przyznał wnioskodawcy emeryturę w oparciu o art. 26 ustawy emerytalnej, przy czym wypłata świadczenia została zawieszona z uwagi na fakt, że ubezpieczony pobiera

emeryturę z Wojskowego Biura Emerytalnego. Odnosząc się do argumentacji ubezpieczonego, organ rentowy powołał się na treść art. 2 ust. 1 pkt 1 i art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej oraz art. 15a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin, wskazując że reguły obliczania emerytury wojskowej, o której mowa w art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej, dotyczą jedynie żołnierzy, który wstąpili do służby po dniu 1 stycznia 1999r. W rozpatrywanej sprawie ubezpieczony rozpoczął służbę wojskową w dniu 25 października 1968r., zatem nie ma możliwości łączenia emerytury powszechnej z emeryturą wojskową (odpowiedź na odwołanie z dnia 25 maja 2020r., k. 6 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

J. K. posiada uprawnienia do emerytury wojskowej od dnia 4 lipca 1998r. Prawo do ww. świadczenia zostało ubezpieczonemu przyznane decyzją Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego z dnia 20 lipca 1998r., znak: (...), w oparciu o przepisy ustawy z dnia 10 grudnia 1993r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin. Do ustalenia prawa do emerytury wojskowej oraz wysokości świadczenia uwzględniono okres służby wojskowej od dnia 25 października 1968r. do dnia 3 lipca 1998r. Na dzień przyznania ubezpieczonemu emerytury jej wymiar procentowy wyniósł 78,14%, a wysokość świadczenia na dzień 1 marca 2020r. wyniosła 4.460,04 zł (decyzja Dyrektora WBE w sprawie przyznania emerytury z dnia 20 lipca 1998r., k. 43-45 akt emerytalnych WBE, zaświadczenie z dnia 3 kwietnia 2020r., k. 78 akt emerytalnych WBE).

Po uzyskaniu emerytury wojskowej J. K. był zatrudniony na podstawie umów zlecenia w Agencji Ochrony (...) Sp. z o.o. Sp. k. z siedzibą w W. oraz w Personalnej Agencji (...) z siedzibą w W.. W 2016r. osiągnął łączny przychód w wysokości 9.355,48 zł. Z tytułu jego zatrudnienia w Personalnej Agencji (...) z siedzibą w W. były odprowadzane składki na ubezpieczenia społeczne (zaświadczenie z dnia 15 lutego 2017r., k. 70 akt emerytalnych WBE, zaświadczenie z dnia 21 lutego 2017r., k. 71 akt emerytalnych WBE).

W dniu 13 marca 2020r. ubezpieczony złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosek o emeryturę (wniosek z 13 marca 2020r. – nienumerowana karta aktu organu rentowego). Po rozpoznaniu powyższego wniosku organ rentowy wydał w dniu 21 kwietnia 2020r. decyzję znak: (...), w której przyznał emeryturę od dnia 1 marca 2020r. Wysokość emerytury została obliczona zgodnie z zasadami określonymi w art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i wyniosła do wypłaty 1.303,45 zł. Jednocześnie organ rentowy zawiesił wypłatę świadczenia z powodu zbiegu prawa do więcej niż jednego świadczenia – emerytury wojskowej z Wojskowego Biura Emerytalnego, informując ubezpieczonego, że może być wypłacane tylko jedno świadczenie - wyższe lub przez niego wybrane (decyzja ZUS z dnia 21 kwietnia 2020r., znak: (...), k. 4 a.s.).

Powyższy stan faktyczny, który nie był sporny między stronami, Sąd ustalił na podstawie powołanych dokumentów, których wiarygodność nie budziła wątpliwości.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie J. K. podlegało uwzględnieniu.

Rozpoznanie sprawy w rozpatrywanym przypadku nastąpiło na posiedzeniu niejawnym. Taką możliwość daje art. 148¹ § 1 k.p.c. (Dz. U. z 2020r., poz. 288 ze zm.), który przewiduje, że sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, Sąd uzna – mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych – że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. W przedmiotowej sprawie okoliczności faktyczne nie były sporne, a zatem nie zachodziła potrzeba przeprowadzania dowodów. Spór dotyczył jedynie prawa. Ponadto strony nie wniosły o przeprowadzenie rozprawy. W tych okolicznościach Sąd na podstawie powołanego przepisu ocenił, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne, co w konsekwencji pozwoliło na rozpoznanie sprawy i wydanie rozstrzygnięcia na posiedzeniu niejawnym.

Przechodząc do oceny zaskarżonej decyzji, w pierwszej kolejności wskazać należy, że przedmiotem sporu w toczącym się postępowaniu jest prawo ubezpieczonego do wypłaty zawieszony emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w sytuacji zbiegu tego świadczenia z emeryturą wojskową. Ubezpieczony stoi na stanowisku, że powinien otrzymywać zarówno emeryturę wojskową, jak i emeryturę z ZUS.

Sąd analizując wskazany problem miał na względzie, że zgodnie z art. 7 ustawy z dnia 10 grudnia 1993r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin (tekst jedn. Dz. U. z 2020r., poz. 586), w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty przewidzianych w ustawie z prawem do emerytury lub renty albo do uposażenia w stanie spoczynku lub uposażenia rodzinnego przewidzianych w odrębnych przepisach, wypłaca się świadczenie wyższe lub wybrane przez osobę uprawnioną, jeżeli przepisy szczególne nie stanowią inaczej. Również zgodnie z art. 95 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2021r., poz. 291), zwanej dalej ustawą emerytalną, w razie zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w ustawie wypłaca się jedno z tych świadczeń - wyższe lub wybrane przez zainteresowanego. W myśl art. 95 ust. 2, przepis ust. 1 ustawy emerytalnej, stosuje się również, z uwzględnieniem art. 96, w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty określonych w ustawie z prawem do świadczeń przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym osób, o których mowa w art. 2 ust. 2, z wyjątkiem przypadku, gdy emerytura wojskowa lub emerytura funkcjonariuszy została obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin lub w art. 15a lub art. 15d lub art. 18e ustawy z dnia 18 lutego 1994r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Służby Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celnej, (...) Skarbowej i Służby Więziennej, jeżeli nie spełniają oni warunków do nabycia prawa lub utracili prawo do świadczeń określonych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym tych osób, oraz członkom rodzin pozostałym po tych osobach.

Z powołanych przepisów wynika, że co do zasady w razie zbiegu uprawnień do emerytury z dwóch różnych systemów przysługuje tylko jedno świadczenie - wyższe lub wybrane przez zainteresowanego. Zasada ta ma również zastosowanie do przypadku nabycia prawa do emerytury wojskowej, albowiem art. 95 ust. 2 określający wyjątek od zasady pobierania jednego świadczenia emerytalnego odnosi się też do emerytur wojskowych. Wyłączenie zasady pobierania jednego świadczenia, przewidziane w art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej, dotyczy przypadku obliczenia emerytury wojskowej dla żołnierza powołanego do służby wojskowej po raz pierwszy po 1 stycznia 1999r. Wynika to z tego, że sytuacja żołnierzy zawodowych, o których stanowi art. 15a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy, jest odmienna. Przy obliczaniu ich emerytury wojskowej nie podlegają uwzględnieniu żadne okresy składkowe i nieskładkowe ani sprzed rozpoczęcia służby (art. 16 ust. 1 tej ustawy), ani przypadające po jej zakończeniu (art. 14 ust. 1 tej ustawy). Wskutek rozdzielenia systemów ubezpieczeniowego i zaopatrzeniowego każdy z nich realizuje osobno zobowiązania wobec żołnierzy zawodowych, którzy służbę rozpoczęli po 1 stycznia 1999r. W rezultacie osoba uprawniona do emerytury wojskowej obliczonej na podstawie art. 15a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy, która spełnia jednocześnie warunki do emerytury z FUS, ma zatem prawo do pobierania obu tych świadczeń bez ograniczeń.

W przedmiotowej sprawie dla rozstrzygnięcia sporu, jaki zarysował się między stronami na tle art. 95 ustawy emerytalnej, kluczowe znaczenie ma wykładnia użytego w ust. 2 tego przepisu zwrotu "emerytura wojskowa została obliczona według zasad określonych w art. 15a lub art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin" i rozstrzygnięcie, czy ma on znaczenie podmiotowe, czy też przedmiotowe - ukierunkowane na sposób jej obliczenia.

Interpretacji powyższego przepisu dokonał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 stycznia 2019r. (I UK 426/17, LEX nr 2610283), uznając za właściwy kierunek wykładni art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej, z którego wynika, że użyte w ust. 2. tego artykułu sformułowanie "emerytura (...) obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych" oznacza odwołanie się do zasad obliczenia emerytury wojskowej określonych w tych przepisach, a więc z uwzględnieniem wyłącznie

służby wojskowej, co z kolei uzasadnia prawo do pobierania dwóch emerytur "wypracowanych" niezależnie od siebie. Zatem o wyjątku od zasady pobierania jednego świadczenia nie decyduje data przyjęcia do służby, ale brak możliwości obliczenia emerytury wojskowej przy uwzględnieniu "cywilnego" stażu emerytalnego. Przy czym ten "brak możliwości" nie występuje wtedy, gdy emeryt wojskowy nie decyduje się na złożenie wniosku o doliczenie po zwolnieniu ze służby wojskowej okresów składkowych i nieskładkowych, choć mogą one zwiększyć podstawę wymiaru emerytury do 75%. Wspólnym bowiem mianownikiem uzasadniającym prawo do dwóch świadczeń są uwarunkowania wynikające z przepisów prawa, niepozwalające na wykorzystanie stażu "cywilnego" w emeryturze wojskowej, a nie wybór emeryta wojskowego. O zastosowaniu wyjątku od zasady wypłacania jednego świadczenia decyduje więc brak możliwości obliczenia emerytury wojskowej przy uwzględnieniu "cywilnego" stażu emerytalnego, a nie data przyjęcia żołnierza zawodowego do służby wojskowej.

W uzasadnieniu powołanego wyroku z dnia 24 stycznia 2019r. Sąd Najwyższy wyjaśnił, że art. 2 ustawy emerytalnej umożliwia emerytowanym żołnierzom zawodowym i funkcjonariuszom służb mundurowych nabycie prawa do emerytury z powszechnego systemu emerytalnego, po spełnieniu jego ustawowych przesłanek. W przypadku sprzężenia tego prawa nie tylko z wiekiem emerytalnym, ale także z posiadaniem wymaganych okresów składkowych i nieskładkowych (przy emeryturze z systemu zdefiniowanego świadczenia), w stażu emerytalnym nie uwzględnia się okresów służby wojskowej oraz służby w formacjach "mundurowych", jeżeli z tego tytułu ustalono prawo do świadczeń pieniężnych określonych w ustawach o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i funkcjonariuszy służb mundurowych (art. 5 ust. 2a ustawy emerytalnej). Niezależnie od daty przyjęcia do służby (i niezależnie od rodzaju emerytury) emeryt wojskowy nie może mieć uwzględnionego okresu służby wojskowej w emeryturze z powszechnego systemu emerytalnego. W tym zakresie sytuacja żołnierzy przyjętych do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999r. i przed tym dniem ukształtowana jest jednakowo. Inaczej natomiast rzecz się przedstawia w aspekcie wpływu "cywilnych" okresów stażu emerytalnego na prawo i wysokość świadczeń wojskowych. Do wysługi emerytalnej żołnierza, który pozostawał w służbie przed dniem 2 stycznia 1999r., zalicza się (z urzędu) posiadane przed przyjęciem do służby okresy składkowe i nieskładkowe w rozumieniu ustawy emerytalnej (art. 16 ust. 1 w związku z art. 15 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych). Okresy te uwzględnia się w ten sposób, że emerytura wojskowa wzrasta o 2,6% podstawy wymiaru za nie więcej niż 3 lata okresów składkowych poprzedzających służbę (a o 1,3% za każdy następny rok i 0,7% za każdy rok okresów nieskładkowych poprzedzających służbę). Tak ustalona emerytura podlega (na wniosek) zwiększeniu - w wyniku doliczenia okresów przypadających po zwolnieniu ze służby - o 1,3% podstawy wymiaru za każdy rok zatrudnienia przed dniem 1 stycznia 1999r. w wymiarze czasu pracy nie niższym niż połowa pełnego wymiaru czasu pracy oraz za każdy rok okresów opłacania składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe po dniu 31 grudnia 1998r. lub za okres nieopłacania składek z powodu przekroczenia w trakcie roku kalendarzowego kwoty rocznej podstawy wymiaru składek na te ubezpieczenia - pod warunkiem, że emerytura ta wynosi mniej niż 75% podstawy jej wymiaru i emeryt ukończył 50/55 lat życia albo stał się inwalidą (art. 14 ust. 1-4 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych). Natomiast prawo i wysokość emerytury żołnierzy, którzy zostali przyjęci do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999r., uzależnia się wyłącznie od okresów służby wojskowej, co wynika z art. 15a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych. W konkluzji, żołnierz, który pozostawał w służbie przed dniem 2 stycznia 1999r., może - w świadczeniu wojskowym - korzystać z "cywilnej" wysługi emerytalnej, natomiast przyjęty do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999r. nie ma takiego uprawnienia.

W wywodach poczynionych w powyższym wyroku Sąd Najwyższy zauważył również, że nie wszyscy żołnierze, który pozostawali w służbie przed dniem 2 stycznia 1999r., mogą faktycznie zrealizować uprawnienie do wykorzystania "cywilnej" wysługi emerytalnej. Wystarczy bowiem odpowiednio długa służba i wzrosty emerytury z tytułu szczególnych właściwości służby (art. 15 ust. 2 i 3) lub z tytułu inwalidztwa wojskowego (art. 15 ust. 4), aby - przy spłaszczeniu podstawy wymiaru emerytury wojskowej do maksymalnie 75% (art. 18 ust. 1) - "cywilne" okresy ubezpieczenia w żaden sposób nie zwiększały świadczenia. W takim przypadku emeryt wojskowy, niezależnie od swojej woli, nie ma prawnej możliwości skonsumowania żadnego "cywilnego" okresu ubezpieczenia w wojskowej emeryturze. Podobnie rzecz się ma w przypadku tego rodzaju okresów poprzedzających służbę, krótszych niż rok (art. 15 ust. 1 pkt 2-4).

Omawiane stanowisko Sądu Najwyższego zostało zaprezentowane w sprawie dotyczącej ubezpieczonego - żołnierza, który po odbyciu 23 lat służby przeszedł na zaopatrzenie emerytalne (na poziomie 64% podstawy wymiaru, ale po uwzględnieniu zwiększenia z tytułu grupy inwalidzkiej osiągnął maksymalną wysokość świadczenia tylko z tytułu służby) pobierane z Wojskowego Biura Emerytalnego. Idąc tokiem rozumowania Sądu Najwyższego można stwierdzić, że warunkiem, który zadecydował (w tym konkretnym przypadku) o uprzywilejowaniu żołnierza (poprzez pobieranie równoległe dwóch świadczeń), był brak możliwości uwzględniania w wojskowej emeryturze jakiegokolwiek okresu "cywilnego" stażu emerytalnego. Kryterium to określa jednocześnie krąg podmiotów charakteryzujących się tą samą istotną cechą. Do tej grupy należą emeryci wojskowi, których wypracowane okresy składkowe i nieskładkowe nie miały żadnego wpływu na wysokość emerytury wojskowej. Do nich zaś należą wszyscy żołnierze, którzy zostali powołani do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999r. oraz niektórzy żołnierze, którzy pozostawali w służbie przed dniem 2 stycznia 1999r.

Sąd Okręgowy podziela powyższe stanowisko. Znajduje ono zresztą aprobatę w orzecznictwie sądów powszechnych (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 23 stycznia 2020 r., III AUa 333/19; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 26 lipca 2019 r., III AUa 1045/18; wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 28 listopada 2019 r., VIII U 1901/19; wyrok Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 17 września 2019 r., IV U 498/19). Ma również zastosowanie w przedmiotowej sprawie, w której okoliczności faktyczne i prawne są zbliżone do tych, jakie analizował Sąd Najwyższy w omówionym wcześniej przypadku. W sprawie tej skarżący to żołnierz, który po 23 latach służby przeszedł na zaopatrzenie emerytalne (na poziomie 64% podstawy wymiaru, ale po uwzględnieniu zwiększenia z tytułu grupy inwalidzkiej osiągnął maksymalną wysokość świadczenia tylko z tytułu służby) pobierane z Wojskowego Biura Emerytalnego. Podobna sytuacja miała miejsce w analizowanym przypadku, przy czym podstawa wymiaru świadczenia J. K. na dzień przyznania mu emerytury wojskowej, z uwagi na 29-letni okres służby wojskowej, osiągnęła wartość 78,14% i została ostatecznie zredukowana do 75%. Niewątpliwie zatem ubezpieczony osiągnął maksymalną wartość wojskowego świadczenia emerytalnego wynoszącą 75% podstawy wymiaru, a więc jedynie w oparciu o zasady obliczania tej emerytury określone w ustawie o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i wynikające z niej ograniczenia nie ma możliwości podwyższenia tego świadczenia, pomimo „wypracowania” w późniejszym czasie dodatkowych okresów składkowych. Okresy te mają charakter „ponadwymiarowy” w tym sensie, że z uwagi na osiągnięcie przez ubezpieczonego maksymalnej podstawy wymiaru emerytury wojskowej, przewidzianej przepisami powołanej ustawy, „cywilny” staż emerytalny nie może zostać uwzględniony przy obliczaniu emerytury wojskowej.

W związku z powyższym, możliwe jest pobieranie przez ubezpieczonego równoległe dwóch świadczeń – zarówno emerytury wojskowej, jak i emerytury powszechnej. To z kolei oznacza, że organ rentowy w zaskarżonej decyzji niesłusznie zawiesił wypłatę świadczenia. Sąd Okręgowy uwzględnił więc odwołanie J. K. i na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję z 21 kwietnia 2020r., stwierdzając że emerytura przyznana ubezpieczonemu nie podlega zawieszeniu.